

PROF. DR HAB. FRANCISZEK KAMYSZEK

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

Urodził się 13 stycznia 1917 r. w Trzciance (pow. Nowy Tomyśl, woj. poznańskie). Po ukończeniu w 1936 r. gimnazjum dra Czajkowskiego w Poznaniu i zdaniu egzaminu dojrzałości rozpoczął studia weterynaryjne w SSGW w Warszawie, które, przerwane wskutek wybuchu II wojny światowej i okupacji Polski, mógł ukończyć dopiero w 1944 r. we Lwowie na tamtejszej Akademii Medycyny Weterynaryjnej, czynnej w tym czasie jako Państwowe Kursy Fachowe (Staatliche Tierärztliche Fachkurse). Formalny dyplom lekarza weterynaryjnego otrzymał 16 października 1945 r. na Wydziale Weterynarii UMCS w Lublinie.

Podczas okupacji, w latach 1942/43, pracował w Państwowej Pracowni Rozpoznawczej (Veterinär-Untersuchungsamt) w Krakowie. Po otrzymaniu dyplomu w 1945 r. podjął pracę w Woj. Urzędzie Ziemskim w Poznaniu. Zmobilizowany w 1946 r. pełni najpierw funkcję starszego lekarza weterynarii dywizjonu szkolnego, a później ordynatora Okręgowego Ambulatorium Weterynaryjnego. Od demobilizacji w końcu 1948 r. pracował jako konsultant w Spółdzielni Mleczarskiej i Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu aż do 1 kwietnia 1950 r., kiedy podjął pracę w Woj. Zakładzie Higieny Weterynaryjnej w Poznaniu na stanowisku asystenta. Po zakończonym przewodzie doktorskim i awansie na stanowisko adiunkta pełni najpierw funkcję Kierownika Pracowni, a następnie Zastępcy Kierownika ZHW, na którym to stanowisku pozostaje do końca swego życia.

Tytuł doktora nauk weterynaryjnych uzyskał w 1951 r. na Wydziale Weterynarii UMCS w Lublinie, a po odbyciu w 1969 r. przewodu habilitacyjnego w Wyższej Szkole Rolniczej w Poznaniu — tytuł doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie zoohigieny. W 1970 r. mianowany samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym, studiuje zaocz-

nie zootechnikę na Akademii Rolniczej w Poznaniu, uzyskując w 1973 r. dyplom magistra inżyniera.

W 1983 r. Rada Państwa przyznała Mu tytuł profesora nadzwyczajnego nauk weterynaryjnych.

Prof. Kamyszek był cenionym w kraju znawcą chorób grzybiczych i ektopasożytniczych skóry zwierząt. Dermatozy grzybicze były przedmiotem Jego współpracy z Akademiami Medycznymi w Poznaniu i Szczecinie. Był promotorem 4 prac doktorskich. W dorobku pozostawił także ponad 70 publikacji naukowych, m. in. jako współautor kilku pozycji książkowych.

Zmarł 16 października 1985 r. w Poznaniu.

Bronisław Kozakiewicz

ZEBRANIE ZARZĄDU EUROPEJSKIEJ FEDERACJI PARAZYTOLOGÓW W MADRYCIE (27 IV 1985)

W czasie trwania obrad XIII Międzynarodowego Kongresu Hydatologów w Madrycie (Hiszpania) odbyło się w dniu 27 kwietnia 1985 r. posiedzenie zarządu Europejskiej Federacji Parazytologów. Zebraniu przewodniczył prezydent prof. Miguel Cordero del Campillo (Hiszpania), a uczestniczyli w zebraniu: vice-prezydent prof. J. Vassiliev (Bułgaria), sekretarz dr J. Thulin (Szwecja), skarbnik dr R. Muller (W. Brytania) oraz członkowie zarządu prof. M. A. Özcel (Turcja) i doc. K. Niewiadomska (Polska). Nieobecny był vice-prezydent prof. H. J. van den Kaay (Holandia) i prof. J. Čorba (Czechosłowacja).

Zebrani zapoznali się ze sprawozdaniem z działalności zarządu w bieżącej kadencji oraz przedyskutowali poszczególne punkty programu działania, dochodząc do następujących ustaleń:

1) Zarząd postanowił szerzej informować europejskich parazytologów o swojej działalności, publikując odpowiednie materiały w nowym czasopiśmie PARASITOLOGY TODAY, które miało zacząć się ukazywać w 1985 r.

2) Zarząd Federacji pracuje nad przygotowaniem przewodnika po europejskich instytutach prowadzących praktyki lub staże parazytologiczne. Rozesłany został do towarzystw członkowskich specjalny kwestionariusz, który ma dostarczyć odpowiednich materiałów do opracowania tego przewodnika.

3) W przygotowaniu jest wielojęzyczny słownik terminów parazytologicznych, opracowany przez prof. M. Cordero del Campillo. Praca nad

nim postępuje stosunkowo szybko. Zebrane terminy medyczne i weterynaryjne miały być umieszczone w komputerze, a pierwszy schemat tej części słownika miał być gotowy jesienią bieżącego roku.

4) Za szczególnie ważną uznano sprawę ochrony materiałów opisowych i prywatnych kolekcji. Dr Jan Thulin i dr David I. Gibson wystosowali apel zachęcający posiadaczy wszystkich prywatnych kolekcji, ażeby weszli w kontakt z którymś z uznanych muzeów światowych w Londynie, Paryżu, Moskwie czy Stanach Zjednoczonych i albo poinformowali o istnieniu takich kolekcji, albo je przekazali. Apel ten został opublikowany w *Parasitology* 90, 1985 r., a jego polską wersję drukujemy jako załącznik do tego sprawozdania.

5) Przystąpiono do opracowywania historii Europejskiej Federacji Parazytologów, która istnieje już prawie 20 lat (pierwsze zebranie odbyło się w listopadzie 1966 r.). Opracowania historii EFP podjął się prof. G. Piekarski (RFN). Zarząd Federacji apeluje o nadsyłanie materiałów archiwalnych, fotografii itp., mogących pomóc w odtworzeniu dziejów EFP.

6) EFP obserwuje zmniejszające się w ostatnich latach zainteresowanie parazytologów zagadnieniami zoologicznymi, a szczególnie taksonomią. Tendencja ta ma negatywny wpływ na niektóre kierunki badań, na przykład na rozwój badań faunistycznych, szczególnie istotnych przy zmianach środowiska pod wpływem działalności człowieka, pociągających za sobą zmiany parazytofauny. Konieczna jest współpraca między różnymi specjalistami, zwłaszcza w przypadkach, gdy prowadzone są badania takie, jak np. zmiany monitorowe w parazytofaunie jako wskaźniki wielkich zmian następujących w przyrodzie (badania zalecane przez rezolucję nr 4 EMOP IV). Pobudzenie zainteresowania badaniami zoologicznymi jest jednym z punktów programu działania.

7) Zarząd kontynuował dyskusję, rozpoczętą jeszcze w czasie EMOP IV, nad sposobem ograniczenia druku doniesień przez osoby nie biorące udziału w konferencjach. Rozważano propozycję dr Düwela (Niemieckie Towarzystwo Parazytologów) powiązania druku doniesień z wniesieniem wpisowego i opłat hotelowych albo drukowania tylko streszczeń abstraktów przed konferencją, a ich pełną treść w materiałach kongresowych (prof. Vassiliev). Wypowiadano też inne opinie podkreślające ważność przyjęcia materiałów do druku jako warunku realizacji wyjazdu. Ostatecznie ustalono, że odpowiednie decyzje powinny podejmować komitety organizacyjne i że problem będzie jeszcze raz rozważany razem z komitetem organizacyjnym EMOP V.

8) Sytuację finansową Federacji przedstawił skarbnik, dr Muller. Majątek Federacji stanowią wpływy z Multikolokwium, a wydatkowane są głównie na organizowanie zebrań zarządu i obsługę sekretariatu. Dla ożywienia działalności Federacji konieczne jest uzyskanie stałych wpły-

wów. Przyjęta została propozycja skarbnika wprowadzenia składki od towarzystw członkowskich w wysokości 0,50 SF od liczby zrzeszonych członków. Składka będzie obowiązywała od 1986 r. Prof. Özcel przekazał wiadomość, że Tureckie Towarzystwo Parazytologiczne przeznaczyło część zysku z EMOP IV w wysokości 5 tys. dolarów USA na potrzeby Federacji. Ustalono też, że EFP zwróci się do WHO, EEC i podobnych organizacji zajmujących się zagadnieniami parazytologii ogólnej i stosowanej w Europie i na innych kontynentach z propozycją świadczenia usług. Dr Muller ma zbadać te możliwości.

9) Wzorem lat ubiegłych Zarząd Federacji nadał godność honorowego prezydenta prof. T. Kassaiowi. Poprzednimi honorowymi prezydentami byli: prof. W. Stefański, prof. C. P. Garnham, prof. J. M. Doby. Zwrócono uwagę na brak w regulaminie Federacji punktu dotyczącego powoływania honorowych prezydentów. Postanowiono opracować poprawkę do regulaminu.

Ustalono ponadto, że zebrania zarządu Federacji będą odbywały się dwukrotnie w każdym roku kalendarzowym. Następne zebranie ma się odbyć w maju 1986 r. w Sofii, dokąd zaprosił zebranych prof. J. Vassiliev.

Katarzyna Niewiadomska

SPRAWOZDANIE Z 70 ZJAZDU FASEB (FEDERATION OF AMERICAN SOCIETIES FOR EXPERIMENTAL BIOLOGY)

W dniach 13 - 18 kwietnia 1986 r. w jednym z największych i najpopularniejszych w USA obiektów zjazdowych, tzn. w Cervantes Convention and Exhibition Center w St. Louis (stan Missouri), zebrało się ok. 13 tysięcy przedstawicieli nauk biologicznych. W tegorocznym Zjeździe Amerykańskiej Federacji Towarzystw Eksperymentalnej Biologii uczestniczyły: The American Physiological Society, American Society for Pharmacology and Experimental Therapeutics, American Association of Pathologists, American Institute of Nutrition, The American Association of Immunologists, Biomedical Engineering Society, Society for Experimental Biology and Medicine.

Ponadto w pawilonach wystawowych 310 firm prezentowało i sprzedawało najnowocześniejszą aparaturę i odczynniki do badań, różne wydawnictwa naukowe itp. Wpisowe uprawniające do wejścia na salę obrad i wystawę wynosiło dla członków FASEB 85 \$, dla studentów 30 \$ i dla innych osób 110 \$.

Zagadnienia parazytologiczne są prezentowane w każdym ze Zjazdów FASEB. W tym roku były przedmiotem obrad następujących sympozjów:

- 1) Immunity to and biochemistry of protozoa — 9 doniesień,
- 2) Immunity to and biochemistry of helminths — 10 doniesień,
- 3) Immunity to and biochemistry of parasites — 27 doniesień.

Ad 1. Większość prac dotyczyła takich pasożytów jak: *Plasmodium falciparum*, *Trypanosoma cruzi*, *Leishmania major*, *Leishmania donovani*, *Trypanosoma brucei rhodesiense* oraz *Naegleria fowleri*. Dr D. M. Lowrey i dr E. P. Podack z New York Medical College przedstawili bardzo ciekawe wyniki badań nad izolacją i własnościami białka (N-perforinu) błon komórkowych patogennych postaci *Naegleria fowleri* poddanych wirowaniu, ekstrakcji przy pomocy detergentów i chromatografii. Stwierdzono, że oczyszczony N-perforin występuje w dwóch formach: jako monomer — o ciężarze cząsteczkowym 70 000, lub oligomer — o ciężarze cząsteczkowym $7 - 10 \times 10^5$. Charakterystyczną cechą obu form N-perforinu jest zdolność hemolizowania erytrocytów. Badania tych ostatnich poddanych działaniu N-perforinu wykazały w ich błonach komórkowych obecność por o wymiarach 15 - 16 nm po stronie zewnętrznej i 3 - 5 nm po stronie wewnętrznej. Autorzy sądzą, że N-perforin wyizolowany z *Naegleria fowleri* jest podobny w działaniu do białek cytotoksycznych limfocytów (perforin 1) oraz elementu składowego dopełniacza (C 9).

Ad 2. W obradach tego sympozjum, tematem aż 7 doniesień był jeden z najgroźniejszych pasożytów, tzn. *Schistosoma mansoni*. Pozostałe 3 referaty dotyczyły takich pasożytów jak: *Wuchereria bancrofti*, *Dirofilaria immitis*, *Brugia malayi*. Jednym z ciekawszych było doniesienie przedstawione przez dr P. J. Brindley'a, S. Hieny i A. Shera z National Institute of Health na temat ograniczonej skuteczności praziquantelu w zwalczaniu *S. mansoni* u myszy pozbawionych limfocytów B. Myszy natychmiast po urodzeniu były pozbawiane limfocytów B poprzez iniekcję antysurowicy zawierającej anty-mysie IgM. Następnie w 6 tygodni po zarażeniu otrzymały one praziquantel domięśniowo 3-krotnie w dawce 250 mg/kg. Za wskaźnik porównawczy skuteczności oddziaływania leku przyjęto ocenę liczby i żywotności dojrzałych robaków, odzyskanych podczas perfuzji z grupy myszy poddanych tylko działaniu praziquantelu, w porównaniu z grupą myszy pozbawionych limfocytów B i otrzymujących ten lek. W badaniach przeciwciał specyficznych dla antygenów *S. mansoni* testem ELISA wykazano, iż podanie anty-IgM myszom powodowało zahamowanie produkcji antygenowo specyficznych przeciwciał zarówno przed jak i po podaniu praziquantelu. Myszy zarażone *S. mansoni*, którym podano tylko praziquantel, wydaliły 79 - 80% robaków; natomiast poddane działaniu anty-IgM i praziquantelu wydaliły 21 - 49% dojrzałych postaci tego pasożyta. Przywry uzyskane od myszy pozbawionych

limfocytów B oraz poddanych działaniu leku niczym się nie różniły od przywr uzyskanych od myszy grupy kontrolnej, tzn. tylko zarażonych badanych pasożytem. Przywry uzyskane od myszy, które potraktowano praziquantelem, miały uszkodzenia na powierzchni woru skórno-mięśniowego, nie występowały w parach i wymiarami przypominały formy karłowate, zahamowane w rozwoju. Wyniki tych doświadczeń przemawiają na korzyść hipotezy Doenhoffa z 1978 r., wg której efektywność chemioterapii pozostaje w związku z odpowiedzią immunologiczną żywiciela, w szczególności z działaniem limfocytów B.

Ad 3. W tym sympozjum, dotyczącym immunologii i biochemii pasożytów najwięcej doniesień dotyczyło pierwotniaków, a zwłaszcza świdrowca *T. cruzi*. I tak badania dr Villaloty i Kierszenbauma dotyczyły np. czynników wpływających korzystnie na proces wnikania *T. cruzi* do komórek makrofagów lub mięśnia sercowego. Okazało się, że czynnikiem ułatwiającym tym pierwotniakom penetrację nowych komórek są N-oligosacharydy znajdujące się na powierzchni komórek żywiciela. W innym doniesieniu, którego tematem była rola limfokinin w odpowiedzi immunologicznej na zarażenia przez *T. cruzi*, dr dr Choromański i Kuhn przedstawili regulowanie tej odpowiedzi przez interleukinę 2 i hapten TNP skoniugowany z komórkami pasożyta. Podawanie interleukiny 2 myszom zarażonym omawianym świdrowcem powoduje zwiększenie poziomu specyficznych przeciwciał klasy IgM i IgG, zwiększenie udziału limfocytów pomocniczych T w odpowiedzi immunologicznej i wydłuża czas przeżywania zarażonych myszy. Doniesienie C. Davisa, dra R. Kuhna dotyczyło charakterystyki białek wyizolowanych z błon komórkowych fibroblastów. Białka te, specyficzne w interakcjach między antygenami uzyskanymi z *T. cruzi*, mają ciężary cząsteczkowe 30, 31 i 32 000 daltonów. Formy rozwojowe (trypomastigoty) *T. cruzi* rozpoznają wyłącznie i specyficznie tylko te 3 polipeptydy; jest to prawdopodobnie jeden z czynników mechanizmu wnikania pasożytów do komórek żywiciela. Ciekawe doniesienie dr dr Pappasa, Hajkowskiego, Hockmeyera i Diggsa (Walter Reed Army Institute of Research) dotyczyło szybkiego wykrywania chorób pasożytniczych z zastosowaniem testu DOT-ELISA, tzw. „Dipsticks”. Metoda ta (modyfikacja testu ELISA) polega na umieszczeniu 1 μ l antygeny pasożyta na błonie nitrocelulozowej przymocowanej do plastikowej pałeczki. Tak przygotowany antygen poddaje się kolejnym etapom inkubacji w roztworze blokującym, surowicy pacjenta, HRP-konjugowanych przeciwciałach oraz precypitacji w chromogennym substracie. Reakcja pozytywna polega na pojawieniu się plamy koloru niebiesko-purpurowego w miejscu depozycji antygeny na błonie nitrocelulozowej. Przy pomocy tego testu wymienieni autorzy rozpoznali 92% przypadków otrzewnowej leiszmaniozy, 89% pozytywnych surowic od pacjentów z amebiozą. Na szczególną uwagę zasługuje fakt 100% rozpoznania trichinozy, bąblow-

cy i otrzewnowej leishmaniozy. Ta szybka i specyficzna metoda wykrywania inwazji pasożytniczych będzie miała zapewne duże znaczenie w badaniach klinicznych i laboratoryjnych.

W wygłaszanych już tradycyjnie referatach plenarnych ("Plenary lectures") poświęconych prezentacji osiągnięć naukowych zaprezentowany został dorobek:

1. Albert Einstein College of Medicine, B. R. Bloom: Learning from leprosy — a prospective on immunology and the Third World;
2. University of Texas, E. S. Vitetta: Role of lymphokines in B cell activation, differentiation, and isotype switching;
3. National Institute of Health, R. H. Schwartz: Molecular dissection of a T cell antigenic determinant.

Doniesienia przedstawione na Zjeździe, w liczbie 5721, zostały wydrukowane w periodyku — Federation Proceedings, Vol. 45, No 3, 4, 1986.

Leszek Choromański

APEL DO PARAZYTOLOGÓW POSIADAJĄCYCH PRYWATNE KOLEKCJE

Celem narodowych towarzystw i międzynarodowych federacji parazytologów powinno być podtrzymywanie kontaktów między naukowcami oraz wymiana opinii i badanych materiałów. W związku z tym niezwykle istotne jest poparcie wysiłków, które zmierzają do zidentyfikowania i ochrony kolekcji materiałów typowych i innych ważnych materiałów parazytologicznych potrzebnych do badań taksonomicznych i pokrewnych. Materiały takie często znajdują się w kolekcjach niespecjalistów, gdzie pozostają nie rozpoznane i są nieodpowiednio przechowywane. Materiał taki narażony jest stale na niebezpieczeństwo i albo może zginąć, albo pozostanie niedostępny dla taksonomów lub innych badaczy.

W ostatnich latach przypadło sporo cennych prywatnych kolekcji pasożytów na skutek śmierci ich właścicieli albo przejścia na emeryturę, szczególnie kiedy ani sami właściciele, ani obdarowani ich następcy lub najbliżsi krewni nie byli świadomi wartości naukowej tych materiałów. To zwróciło uwagę kuratorów muzealnych, członków Grupy Muzealnej ICOPA i przedstawicieli Europejskiej i Światowej Federacji Parazytologów na konieczność zainteresowania się tymi, często niezastąpionymi, materiałami, które giną. Nie należy zapominać, że każdy udokumentowany materiał, nawet najpospolitszy gatunek, ma wartość naukową i archiwalną.

Żeby zapobiec takim stratom w przyszłości apelujemy do taksonomów, ekologów i wszystkich specjalistów z innych gałęzi parazytologii, posiadających prywatne kolekcje, aby skontaktowali się z uznanymi muzeami, powiadomili personel o istnieniu i charakterze ich kolekcji i porozumieli się w sprawie zdeponowania tych materiałów w przyszłości. Należy przy tym upewnić się czy muzeum ma kuratora parazytologa, który zapewni stałą konserwację materiału; uniwersyteckie zbiory nie zawsze są odpowiednim miejscem, ponieważ często okazy używane są w czasie ćwiczeń, co ogranicza ich trwałość.

Polecamy wybieranie głównych międzynarodowych muzeów, takich jak British Museum (Natural History) w Londynie, Muséum National d'Histoire Naturelle w Paryżu, Centralne Muzeum Helminologiczne w Moskwie, U.S. National Parasite Collection w Beltsville, Md. albo muzea narodowe. Wykaz odpowiednich muzeów można znaleźć w: Lichtenfels i Pritchard (1982) „A Guide to Parasite Collections of the World”, Special publication of the American Society of Parasitologists, 79 pp.

Uprzejmie prosimy właścicieli kolekcji, aby działali bez zwłoki i nie odkładali sprawy na później.

Jan Thulin
(Zarząd EFP, vice-prezydent SSP). The National Swedish Environment Protection Board, Box 584, S-740 71 Öregrund, Sweden

David Gibson
(Grupa Muzealna ICOPA). Zoology Department, British Museum (Natural History), London SW7 5BD, U.K.

(Tłumaczenie tekstu opublikowanego w Parasitology 90, 1985, p. 409.)

TEMATYKA POSIEDZEŃ NAUKOWYCH POLSKIEGO TOWARZYSTWA PARAZYTOLOGICZNEGO W ROKU 1985

Oddział Gdański

2 XII — W. K a c z m a r s k i: Diagnostyka serologiczna toksoplazmozy

Oddział Gdynski

18 I — M. M a c h e l: Zastosowanie zmodyfikowanej komory Haddona do zakażania per os obrzeżków *Ornithodoros monbata*

27 III — C z. Z w i e r z: Problemy medycyny tropikalnej w Polsce (zebranie wspólne z Oddziałem Gdańskim Pol. Tow. Epidemiologów i Lekarzy Chorób Zakaźnych)

13 VI — W. B a n a c h - P i ą t k o w s k a: Zmienność *Candida albicans* w aspekcie diagnostycznym

Oddział Krakowski

- 3 I — K. Z e m b u r o w a: Uwagi dotyczące zapobiegania toksoplazmozie wrodzonej
- 5 II — E. Ż a r n o w s k i: Środek przeciw pasożytniczy w świetle nowoczesnych badań
- 5 III — A. R a m i s z: Przydatność preparatu Banminth do zwalczania pasożytów zwierząt
— A. Z a r ę b s k i: Banminth (film)
— Demonstracja stosowania preparatu Paratect (Zebranie wyjazdowe — WZWet w Tarnowie)
- 5 VI — Z. P r z y b y ł k i e w i c z: Toksoplazmoza jako problem społeczny
— K. Z e m b u r o w a: Zapobieganie toksoplazmozie wrodzonej w oparciu o programy prewencji we Francji i Austrii
- 6 XII — A. R a m i s z: Zwalczanie robaczy zwierząt preparatami produkcji „Biowet” — COOPERS (Zebranie wyjazdowe — Dom Kultury i Nauki „Mors” w Dębicy)

Oddział Lubelski

- 13 XI — A. S a d z i k o w s k i: Wybrane zagadnienia immunostymulacji i immunosupresji w przebiegu pasożytów ze szczególnym uwzględnieniem fasciolozy
— M. P r o s t: Wrażenia z pobytu w Finlandii

Oddział Łódzki

- 27 II — K. N i e w i a d o m s k a: Europejskie Multikollokwium w Izmirze (1984)
— A. W ó j c i k: Wstępna ocena swoistości proteinaz „obronnych” wobec białek glisty
- 13 III — A. K u r n a t o w s k a, J. K w a ś n i e w s k a: Kliniczne rozpoznanie grzybic u ludzi
— D. B i a ł a s i e w i c z, A. G ł o w a c k a, A. R ó z g a, E. S o s n o w s k a: Wykrywanie i różnicowanie grzybów wyodrębnionych z różnych materiałów biologicznych człowieka
- 26 IV — XXIV Dzień Kliniczny Parazytologii Lekarskiej
— P. G a b r y e l: Transformacja komórki mięśniowej w przebiegu zarażenia larwami *Trichinella spiralis*
— W. H a ń s k i: Wykładniki mikroskopowe wybranych inwazji pasożytniczych
— W. K o c i ę c k a, L. G u s t o w s k a, M. B ł o t n a - F i l i p i a k: Wartość badań biopsyjnych błony śluzowej jelita czczego w klinicznej ocenie inwazji pasożytniczych przewodu pokarmowego

- M. Houszka: Wpływ selenu na parametry morfologiczne i mukopolisacharydy jelita czczego w doświadczalnej włośnicy u myszy
- T. Rotkiewicz, J. Szarek, A. Piekut: Robacze zapalenia płuc u zwierząt
- A. Lineburg, W. Piusiński: Doświadczalna inwazja węgorzka (*Strongyloides ransomi*) u świń w świetle badań hematologicznych, biochemicznych i anatomopatologicznych
- Z. Lenartowicz-Kubrat: Zmiany patomorfologiczne płuc i wątroby żubrów w przebiegu inwazji pasożytniczych
- J. Szarek, T. Rotkiewicz, A. Ruda: Badania patomorfologiczne mięśnia sercowego i mięśni szkieletowych w przebiegu sarkosporydiozy u zwierząt
- M. Jastrzębski, Z. Komorowski: Próby prześledzenia cyklu rozwojowego oraz patomorfologii inwazji *Eimeria żarnowskii* (*Protozoa-Apicomplexa*) u *Gasterosteus aculeatus*
- W. Kasprzak: Patomorfologia giardiozy
- A. C. Majewska, W. Kasprzak, L. Gustowska, M. Błotna-Filipiak: Zmiany jelita cienkiego w doświadczalnej giardiozie szczurów. A. Badania histologiczne, B. Badania elektronomikroskopowe
- E. Ołdak, M. Kaczmarek, Z. Węśław, B. Kurzątkowska, T. Porowski: Badania morfometryczne błony śluzowej jelita cienkiego metodą Dunnilla i Whiteheada u dzieci zarażonych *Lambliia intestinalis*
- M. Kaczmarek, E. Maciorkowska, E. Ołdak, S. Kurasz, A. Niewiarowska: Ilościowa ocena nacieku komórkowego błony śluzowej jelita cienkiego u dzieci zarażonych *Lambliia intestinalis*
- W. Kasprzak, A. C. Majewska: Wirulencja szczepów *Giardia* określana zmianami u myszy po dootrzewnowej inokulacji oraz w hodowli tkankowej
- Cz. Główniak, K. Huzarski, J. Szczygielski: Niektóre parametry hematologiczne krwi obwodowej u dzieci z laboratoryjnie rozpoznaną lambliozą
- I. Płaneta-Małecka, A. Kulig, H. Bartel, K. Grzybowska, T. Gęsicka: Badania patomorfologiczne błony śluzowej żołądka i jelita cienkiego w przewlekłej lambliozie dzieci.
- I. Płaneta-Małecka, T. Pertyński, E. Wilamski, S. Materla, E. Czkwianianc, W. Wroński, W. Zdanowicz: Diagnostyka obrazowa w ocenie stanu wątroby i trzustki w przewlekłej lambliozie u dzieci

- B. Machnicka: Rola eozynofików w inwazjach pasożytniczych
- Z. Przyjałkowski: Wpływ warunków mikrośrodowiska jelita myszy bezbakteryjnych i konwencjonalnych na odpowiedź żywiciela w przebiegu równoczesnego zarażenia myszy larwami *Trichinella spiralis* i *Trichinella pseudospiralis*
- Z. Golińska, J. Grzybowski, E. Trafny: Zastosowanie metody ELISA do oznaczania poziomu przeciwciał u myszy zarażonych *T. spiralis* i *T. pseudospiralis*
- B. Mrozewicz, W. Kocięcka, B. Stoińska: Badania kliniczne i immunoserologiczne u dzieci i u dorosłych z inwazją *Pneumocystis carinii*
- J. Czekańska, T. Pajszczyk-Kieskiewicz, M. Ślaska: Próba oceny ekstensywności toksoplazmozy w środowisku studentów na podstawie wybranych odczynów serologicznych
- D. Białasiewicz, A. Kurnatowska: Działanie rzęsiatkobójcze in vitro nowych pochodnych benzoizoksazolinonu, benzoksazolinonu i benzotiazolinonu
- D. Prokopowicz, I. Kuroczycka, A. Borzuchowska, A. Kaczmarek, D. Szadkowska, H. Mięgoć: Efekty terapeutyczne i dynamika wskaźników immunologicznych w przebiegu leczenia choroby włośnicowej Levamisolem
- R. Kuźmicki, E. Gajda-Kazikowa, E. Kolińska: Próba leczenia albendozolem nematodoz przewodu pokarmowego
- D. Prokopowicz, H. Mięgoć, H. Grochowska: Praziquantel — nowa możliwość terapii tasiemczycy
- M. Grzywacz, H. Malinowski, J. Szkudliński, E. Zandarowska: Właściwości przeciworobacze nowych poliazacykloalkanów
- J. Gruszczyński, B. Mazur, A. Staszewska-Kwak, M. Grajcarek, M. Sudół: Uwagi dotyczące zakażeń *Lambliia intestinalis* u dzieci od 3 do 18 lat, hospitalizowanych w latach 1975 - 1982
- B. Mazur, M. Grajcarek, A. Staszewska-Kwak, R. Maślanka: Częstość występowania glistnicy u dzieci od 3 do 18 lat hospitalizowanych w latach 1975 - 1982
- J. Gabiniewicz, B. Kalinowska, G. Zaręba: Aktualna sytuacja robaczy jelitowych na terenie województwa łomżyńskiego w latach 1982 - 1984

- Z. Dziubek, A. Horban, G. Cholewińska, J. Brzozowska, S. Suchecki: Zараżenie pracowników służby weterynaryjnej przez *T. gondii*
- Z. Dziubek, J. Powalowska, M. Olszyńska, M. Baka, H. Żarnowska-Prymek: Postacie mózgowie zimnicy tropikalnej u pacjentów Kliniki
- J. Powalowska: Przypadki *Larva migrans cutanes* u ludzi
- 16 VII — B. M. Honigberg: Biologia *Trichomonas vaginalis* Donné
- B. M. Honigberg: Wrażenia z II Międzynarodowego Sympozjum Trichomonadozy (Praga, 1985)
- 18 X — E. Żuchowska: Helmintofauna synantropijnych ptaków krukowatych z terenu ogrodu zoologicznego w Łodzi i ich znaczenie w przenoszeniu pasożytów na ptaki hodowane w ZOO
- R. Kadłubowski: Sprawozdanie z posiedzenia ZG PTP (Warszawa, 25 III 1985)

Oddział Olsztyński

- 20 V — K. Sudoł: Wpływ poziomu białka w paszy i wit. B₂ na przebieg askarydozy u kurcząt
- 22 X — D. Piechocki: Metody hodowli nicieni pasożytniczych *in vitro*
- 20 XI — K. Romaniuk: Biologia i epizootiologia warrozy pszczół
- 3 XII — S. Krawczuk: Izolacja i charakterystyka antygenów powierzchniowych *Hymenlepis diminuta*

Oddział Poznański

- 15 I K. Zemburowa: Zapobieganie toksoplazmozie — dane z Europejskiej Konferencji w Gratzu
- 27 III — J. Żeromski: Diagnostyka toksoplazmozy — doświadczenia holenderskie
- A. Rydzewski: Sposoby zapobiegania wrodzonej inwazji *Toxoplasma gondii*
- 4 VI — T. Mazur: Kryptosporidioza u ludzi
- B. Kozakiewicz: Kryptosporidioza u zwierząt
- 14 IX Konferencja naukowo-szkoleniowa nt. toksoplazmozy:
 - T. H. Dzbeński: Walory i wady niektórych testów serologicznych stosowanych w diagnostyce toksoplazmozy wrodzonej i nabytej
 - A. Rydzewski, K. Zemburowa, J. Żeromski: Immunodiagnostyka toksoplazmozy wrodzonej i nabytej u dzieci

- M. Walczak: Toksoplazmoza u dzieci
- M. Walczak, D. Mrozikiewiczowa, A. Orzeszko-Spaczyńska, A. Smorawińska: Spostrzeżenia własne nad toksoplazmozą dzieci hospitalizowanych w III Klinice Chorób Dzieci Instytutu Pediatrii AM w Poznaniu
- W. Kocięcka, K. Skrzypińska, B. Skoryna: Wybrane zagadnienia toksoplazmozy dzieci obserwowanych w Klinice Chorób Pasożytniczych i Tropikalnych AM w Poznaniu
- 23 X — W. Kocięcka, K. Skrzypińska, L. Budzyńska: Eozynofilia w przebiegu włośnicy u chorych leczonych kortykosteroidami i anthelmintykami
- W. Kasprzak: Sympozjum nt. pełzaków pierwotnie wolnożyjących — Brest, maj 1985
- 19 XII — Sympozjum nt. zoonoz:
 - L. Grzywiński: Pasożytnicze zoonozy
 - W. Kocięcka: Obraz eozynofilii u chorych na włośnicę w przebiegu leczenia

Oddział Szczeciński

- 15 V — W. Piasecki: Morfologia dwóch gatunków widłonogów pasożytujących u ryb antarktycznych z rodzaju *Eugraphiella*: *E. antarctica* i *E. gaji*
- A. Klasa: Sprawozdanie ze szkolenia w Zakładzie Parazytologii PZH dla kierowników pracowni parazytologicznych Stacji Sanitarno-Epidemiologicznych
- W. Kuźna: Sprawozdanie z XXIV Dnia Klinicznego Parazytologii Lekarskiej w Łodzi
- 18 VI — M. Humiczewska: *Demodex folliculorum* jako przyczyna częstego zapalenia spojówek
- J. Płotkowiak: Sprawozdanie z seminarium dla lekarzy w Gdańsku
- 18 XII — W. Kuźna: Pełzaki grupy „limax” w zbiornikach wodnych i glebie Szczecina i okolicy
- M. Humiczewska: Sprawozdanie z V Sympozjum Arachnoentomologii Medycznej i Weterynaryjnej w Gdańsku

Oddział Warszawski

- 20 II — E. Pezowicz: Zachowanie się nicieni entomofilnych w glebie
- 24 IV — J. Bany: Pasożyty a nowotwory w świetle współczesnych badań

- 8 VII — E. J. Ruitenber g: Macrophages and eosinophils as ant-helminthic effector cells. Cell-biological and -biochemical aspects
- 9 VII — E. J. Ruitenber g: Origin, kinetics and role of mucosal mast-cells in intestinal helminth infections
- 18 IX — I. Maclean: Use of isotopes to measure metabolism activity in parasites
- 6 XI — R. A. Binaghi: Mechanisms of cytotoxicity damaging newborn larvae of *Trichinella spiralis*

Oddział Wrocławski

- 27 II — A. Lucińska: Aktywność monoaminooksydazy we krwi i homogenatach śledziony, węzła krezkowego i jelita cienkiego u myszy zarazonych eksperymentalnie włośniem — *Trichinella spiralis*
- 15 V — A. Okulewicz: Pasożytnictwo parateniczne
- 12 VI — W. Krzymowski: Pasożyty jelitowe ptaków i ssaków MOZ we Wrocławiu
- E. Lonc: Sprawozdanie z I Europejskiej Konferencji Biometrycznej w Budapeszcie, kwiecień 1985
- 30 X — Wd. Eichler: Aspekte der Abseitsevolution vom Standpunkt der Mallophagenforschung
- 4 XII — K. Migala: Pasożytnicze *Ciliata* u ryb łososiowatych hodowanych w stawach
- 18 XII — J. Złotorzycka: Sprawozdanie z XI Kolokwium Parazytologicznego w Berlinie (NRD)